

рени. Телеграфнитѣ жици дълбоко и унесено звучаха. Имаше всички признаци на буря, но тя не идѣше и това напрегнато очакване смущаваше и гнетѣше, събуждаше предчувствия и тревога.

Самото село съ нищо не се отличава отъ други добруджански села. Малко е — купчина овехтѣли кжщи, разградени дворища безъ зеленина и безъ овошки, голѣми саплъци по харманитѣ. Наблизо минава шосето Кара-Омеръ — Кюстенджа и безкрайната лента се бѣлѣе и лжкатуши срѣдъ неизмѣримата окржжностъ на хоризонта.

Сражението започна следъ пладне. Започна и се разви отначало тѣй, както много други. И тия, които участвуваха въ него, бѣха видѣли много сражения, та не очакваха и не предвиждаха нищо необикновено. На хълма предъ Мустафа-Ачи имаше две пехотни роти, две колоездачни и една конна батарея. По-назадъ, къмъ селото стояха коннитѣ полкове. Ни единъ човѣкъ не се виждаше вънъ отъ окопитѣ и линията на позицията се чертаеше само отъ непрекъснатитѣ гърмежи. Разпукваха се шрапнели и върху тъмния мракъ на облацитѣ ясно се рисуваха млѣчнитѣ имѣ кълба. Ромѣнитѣ бѣха стигнали около Каракьой. Това село горѣше, вѣтърътъ раздуваше дима и откриваше огненото море на пожара. Боятъ вървѣше още спокойно и